

Я живу майже в центрі міста. Правда, це не центр, яким його вважає більшість жителів, але дійсно географічний центр — так каже мій тато. І в цьому самому географічному центрі розташований наш невеликий будиночок із садом, таким само старим, як будинок. Усе в саду, як належить: дві яблуні, два вишневих дерева, одна груша, дві сливи і... одна величезна стара береза. Я не пам'ятаю жодного року, щоб хто-небудь із дорослих не заводив би розмови про те, що час її спилати, зрубати тощо. І щоразу хтось із родини обов'язково заперечував, причому дуже гаряче. Коли я був зовсім маленький, то майже не звертав уваги на ці суперечки. Нарешті поцікавився: у чому ж річ? І бабуса розповіла мені історію "нефруктового" дерева в нашому саду. Виявляється, що майже весь рід наш починався з цієї берези. Ще прадід із прабабусею, будуючи дім, посадили три берези, що піднімалися так швидко, росли так красиво, що всі сусіди заздрили хазяям, хоча ще навіть жодного яблучка в саду не виросло. А під час війни дві берези загинули, обидві були поранені осколками снарядів, що неподалік розірвалися. Наша родина дуже переживала, тому що усі звикли вважати ці три берези символом благополуччя і щастя всіх, хто мешкав в цьому будинку. І ставилися особливо уважно до єдиної ще дуже красивої берези, яка залишилася. Але роки йшли, не стало моїх прадідів, постаріли бабуса з дідусем, і, на жаль, постаріла береза: почали всихати гілки, зараз вона виглядає якоюсь літньою і вже не прикрашає сад і двір. Але розстатися з березою поки що ми не наважуємося: раптом із нею піде все добре і гарне, що є в нашій родині.